

Sygn. akt I CSK 435/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku [...] Spółdzielni Mieszkaniowej "O."

w W.

przy uczestnictwie Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na oczywistej zasadności, której upatruje przede wszystkim w zarzucie błędnego przyjęcia przez sądy *meriti*, że wnioskodawca nie był samoistnym posiadaczem nieruchomości, której dotyczyło postępowanie.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Analiza skargi prowadzi do wniosku, że nie można mówić o jej oczywistej zasadności. Trafnie wywodzi skarżący, iż w świetle utrwalonego stanowiska samoistny posiadacz nieruchomości, który w czasie biegu zasiedzenia zwraca się do właściciela z ofertą nabycia własności tej rzeczy w drodze umowy, nie pozbawia swego posiadania przymiotu samoistności, chyba że z innych jeszcze okoliczności wynika, iż rezygnuje z samodzielnego i niezależnego od woli innej osoby władania rzeczą (postanowienia SN z dnia 28 kwietnia 1999 r. I CKN 430/98, OSNC 1999/11/98; z 18 marca 2009 r., IV CSK 407/08, nie publ.). Najistotniejsza jest jednak okoliczność, że sądy *meriti* dokonały całościowej analizy zachowań wnioskodawcy i nie skupiły się jedynie na fakcie skierowania do właściciela propozycji zawarcia umowy użytkowania wieczystego, co wyraźnie wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Poza tym niezrozumiałe jest dlaczego skarżący zarzuca Sądowi drugiej instancji uwzględnienie działań wnioskodawcy dokonanych już po okresie, w którym - zdaniem skarżącego - doszło do zasiedzenia, skoro działania te w sposób niewątpliwy mogą stanowić dowód na sposób wykonywanego posiadania także w okresie wcześniejszym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

